

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2013, č. j. ČOI 13351/13/O100/3000/12/13/Če/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2013, č. j. ČOI 2234/13/3000/R/HT, sp. zn. 692/30/12, Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále též „inspektorát“) uložil žalobci podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), úhrnnou pokutu ve výši 140 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24 odst. 7

písm. a) a h) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I. rozhodnutí). Současně inspektorát uložil žalobci povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II. rozhodnutí).

[2] Konkrétně se žalobce dle inspektorátu dopustil správního deliktu

1) podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že nesplnil povinnosti dle § 3 písm. c) téhož zákona, jelikož při kontrolách u výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, konkrétně dne 2. 10. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Kyjov, Svatoborská, u osmi druhů výrobků, dne 3. 10. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Vyškov, Cukrovarská 492/4, u tří druhů výrobků, a dne 5. 10. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Uherské Hradiště, Města Mayen 1496, u pěti druhů výrobků,

2) podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele tím, že poskytoval informace o ceně v rozporu s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož cena prodáváných výrobků budila zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti, konkrétně při kontrole dne 2. 10. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Kyjov, Svatoborská, u čtyř druhů výrobků.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok I. napadeného rozhodnutí inspektorátu tak, že snížil uloženou pokutu na 130 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

[4] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání především konstatoval, že inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení. Počet druhů výrobků, které byly nesprávně účtovány, není zanedbatelný a stejně tak cenový rozdíl představuje vysokou peněžní částku, jejíž neoprávněné požadování ze strany prodávajícího je významným zásahem do majetkové sféry spotřebitelů, kteří jsou při svém rozhodování často ovlivňováni již i cenovými rozdíly v řádu jednotek korun. Pokud by si byli vědomi toho, že za vybrané výrobky u žalobce zaplatí výrazně více, než je u něj deklarováno, mohli dát při realizování svých nákupů přednost konkurenčním prodejcům.

[5] Dále žalovaný korigoval úvahy inspektorátu ohledně způsobu spáchání správního deliktu 2), když vypustil přitěžující okolnost, že k deliktu došlo v 33 % kontrolovaných provozoven (v jedné ze tří), a skutečnost, že k porušení právní povinnosti došlo u 1,7 % výrobků (u 4 z celkových cca 230 kontrolovaných) hodnotil oproti inspektorátu pouze jako mírně přitěžující. Na základě odlišného posouzení těchto okolností snížil výši uložené úhrnné pokuty.

[6] Zohlednit tzv. systém záruky vrácení peněz při vyměřování pokuty nebylo na místě. Odstranitelnost újmy způsobené žalobcem je problematická, jelikož řadu spotřebitelů vůbec nenapadne si pamatovat či zapisovat ceny výrobků, které by porovnali se skutečně účtovanými cenami. Lze souhlasit s názorem inspektorátu, že kontrolní mechanismy žalobce selhávají, jelikož žalobce se předmětných správních deliktů dopouští pravidelně a opakovaně. Nelze též přehlédnout, že u deliktu 1) k pochybení došlo ve třech provozovnách ze čtyř kontrolovaných. Rozhodnutí inspektorátu bylo řádně a přezkoumatelně odůvodněno a uložená pokuta odpovídá okolnostem daného případu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Namítl, že mu byla uložena nepřiměřeně vysoká pokuta, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je v rozporu se skutečným stavem věci, a nemá oporu ve spisech a provedených důkazech. Žalovaný překročil meze správního uvážení.

[8] Žalobce považoval pokutu za nepřiměřenou především proto, že rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto že výše pokuty neodpovídá významu chráněného zájmu s ohledem na polehčující okolnosti.

[9] Rozhodnutí o uložení pokuty nelze považovat za řádně odůvodněné, jelikož nebylo přihlédnuto ke všem polehčujícím okolnostem. Mezi ně patří malé množství nevyhovujících výrobků z celkového počtu kontrolovaných výrobků, malé množství nevyhovujících výrobků v poměru k celkovému počtu výrobků prodávaných žalobcem v konkrétních provozovnách a k celkovému množství provozovaných prodejen, absence závažného škodlivého následku, zavedený systém tzv. záruky vrácení peněz zákazníkovi a skutečnost, že se jednalo pouze o porušení informační povinnosti.

[10] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

[11] Závěr o selhávání vlastních kontrolních mechanismů žalobce nemůže obstát vzhledem k tomu, že se jednalo o malé množství nevyhovujících výrobků. Závěr, že spotřebitelé jsou při svém rozhodování často ovlivňováni již cenovými rozdíly v řádech jednotek korun, je pouze hypotetický a bez opory v provedeném dokazování. Stejně hypotetický je závěr, že by spotřebitelé při vědomí, že u žalobce zaplatí výrazně více, než je deklarováno, mohli dát přednost konkurenčním prodejcům (s ohledem, že např. při kontrole dne 5. 10. 2012 v provozovně v Uherském Hradišti se jednalo o rozdíl 20,80 Kč, nelze ani mluvit o tom, že by spotřebitel zaplatil „výrazně více“). Závěr správních orgánů, že se žalobce dopouští předmětných správních deliktů pravidelně a opakovaně vybočuje z mezí správního uvážení a je nepřezkoumatelný.

[12] Správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neopatřily potřebné důkazní prostředky a nepřihlédly k zavedenému systému žalobce, v rámci kterého může spotřebitel zakoupené zboží oproti vyplacení kupní ceny vrátit, nebo upozornit na cenový rozdíl, který je mu bez dalšího uhrazen, a to i s větším časovým odstupem. Nelze proto spatřovat újmu ve skutečnosti, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku na prodejně proti jeho skutečné ceně zadané v pokladním systému. Bylo na místě k tomuto systému tzv. „záruky vrácení peněz“, přihlédnout jako k polehčující okolnosti ve prospěch žalobce.

[13] Vzhledem k tomu, že žalobce na každé provozovně prodává cca 20 000 druhů výrobků, nelze konstatovat, že by došlo k selhání kontrolních systémů. S touto odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal dostatečně.

[14] Správní orgány dostatečně neodůvodnily, proč je zjištěná nesprávně účtovaná částka hodnocena jako přítěžující okolnost a jaká by případně byla minimální výše cenového rozdílu, aby na něj nazíraly jako na přítěžující okolnost. Jelikož žalovaný předmětnou úvahu inspektorátu nedoplnil, došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[15] Skutečnost, že u deliktu 1) bylo cca 12 % z celkového počtu kontrolovaných druhů výrobků nesprávně účtováno, není natolik závažná, aby byla při určení výměry pokuty významnou měrou přičítána v neprospěch žalobce. U deliktu 2) bylo porušení povinnosti zjištěno u cca 1,7 % z celkového počtu kontrolovaných výrobků, což nelze považovat za natolik závažné pochybení, aby bylo, byť mírně, žalobci přičítáno k tíži.

[16] Z hlediska kritéria způsobu spáchání správního deliktu nemá to, na kolika provozovnách z celkově kontrolovaných byly zjištěny nedostatky, natolik vypovídací hodnotu, aby tato skutečnost byla při úvaze o výši pokuty významnou měrou přičitatelná v neprospěch žalobce. S touto odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal dostatečně.

[17] Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak přesně se na výši pokuty projevil souběh správních deliktů. V případě aplikace tzv. absorpční zásady by z rozhodnutí správního orgánu mělo vyplývat nejen to, jaký trest správní orgán uložil za nejpřísněji postižitelný delikt, ale i to, jak přesně se na výši pokuty projevil souběh s ostatními delikty, jakožto přitěžující okolnost.

[18] Žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou ohledně nepřiměřené výše pokuty. Tím, že uložil pokutu ve výši 130 000 Kč, žalovaný kromě porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti správního rozhodnutí, nepřiměřeně zdůraznil represivní úlohu postihu za správní delikt. Nelze argumentovat srovnatelností uložené pokuty s poukazem na dřívější doposud pravomocně neskončená řízení.

[19] Z rozhodnutí žalovaného není dostatečně zřejmé, na základě jakých úvah dospěl k závěru o výši pokuty. S ohledem na výše uvedené skutečnosti měl žalovaný snížit uloženou pokutu o více než 10 000 Kč.

[20] S ohledem na výše uvedené nedostatky a nižší míru společenské nebezpečnosti, neobsahuje napadené rozhodnutí relevantní skutečnosti, které by ospravedlňovaly uložení pokuty ve výši 130 000 Kč. Jedná se o zásadní navýšení pokuty oproti pokutám ukládaným správními orgány v předchozích řízeních za obdobné případy.

[21] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil, eventuálně aby soud uloženou pokutu snížil v souladu s § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[22] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že výši uložené pokuty považuje za zcela adekvátní. V napadeném rozhodnutí se podrobně zabýval jednotlivými individuálními charakteristikami posuzovaných deliktů a výši sankce řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Efekt žalobcova tzv. systému záruky vrácení peněz je mizivý, jelikož spotřebitel může zpětně jen těžko prokázat, jakou cenu zaplatil a především, jakou cenu skutečně zaplatit měl. Podnikání ve velkém rozsahu nemůže být polehčující okolností. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[23] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[24] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele. Zde je třeba předně uvést, že žalobce nijak nezpochybňoval spáchání předmětných správních deliktů. Namítal především nezohlednění všech polehčujících okolností, porušení zásady zákazu dvojího přičítání, nedostatečné odůvodnění uložené pokuty a s tím související nesprávné určení výše pokuty ze strany správních orgánů.

[25] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů vycházejí z řádně zjištěného skutkového stavu a mají oporu ve spisech a provedených důkazech. Žalovaný v posuzovaném případě řádně přezkoumal k odvolání žalobce rozhodnutí inspektorátu, a to v souladu s uplatněnými odvolacími námitkami. Na základě jedné z nich korigoval úvahu inspektorátu a s ohledem na tuto skutečnost snížil uloženou pokutu o 10 000 Kč. Jinak neshledal žádné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci tak, jak jej provedl inspektorát, své závěry žalovaný řádně odůvodnil, zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[26] Pokud jde o konkrétní námitky, jako přitěžující okolnosti inspektorát u deliktu 1) vyhodnotil, že k porušení povinností došlo ve třech provozovnách ze čtyř kontrolovaných a že celkově bylo na pokladně špatně účtováno více než 12 % kontrolovaných výrobků. Tato úvaha je zcela logická a nelze ji inspektorátu vyčítat. Tato skutečnost svědčí o tom, že se nejednalo například o exces jedné prodejny, případně u jednoho výrobku, ale že je to vcelku běžná situace a pro spotřebitele je těžké se tomuto protiprávnímu jednání vyhnout. Se související odvolací námitkou se žalovaný podrobně vypořádal na str. 9 odst. 3 rozhodnutí.

[27] Z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by kontrolní zjištění rozšiřovaly na další či dokonce všechny provozovny žalobce. Inspektorát jednoznačně hodnotil pravděpodobnost zakoupení nesprávně účtovaného výrobku pouze ve třech prodejnách, ve kterých byly zjištěny nedostatky. Rozhodnutí inspektorátu je třeba číst v kontextu, z něhož tato skutečnost vyplývá (viz str. 6 odst. 4 rozhodnutí inspektorátu). Žalovaný se k tomu vyjádřil na str. 9 odst. 2 rozhodnutí.

[28] Inspektorát konstatoval, že výše uvedené společně s pravidelným opakováním stejného deliktu svědčí o selhávání kontrolních mechanismů žalobce. Tímto konstatováním však pouze osvětloval, proč považuje přitěžující okolnosti uvedené v předchozím odstavci za závažné a proč k nim přihlédl. Nejednalo se o samostatnou přitěžující okolnost (viz str. 6 odst. 4 rozhodnutí inspektorátu). To stejné platí i o úvahách žalovaného ohledně chování spotřebitelů a jejich možnému přechodu ke konkurenci, uvedených na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Těmito úvahami žalovaný pouze osvětloval důležitost chráněného zájmu a závažnost spáchaného deliktu.

[29] Správním orgánům je z úřední činnosti známo, že se žalobce v minulosti opakovaně dopustil předmětných deliktů. V rozhodnutích k tomu odkázaly na některá rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně. Takovéto odůvodnění pomocné úvahy ohledně určité recidivy žalobce plně postačovalo i bez bližší specifikace jednotlivých případů. Ostatně ani žalobce netvrdil, že by se předmětných deliktů v minulosti nedopouštěl. Spíše než proti výroku o vině žalobce brojil proti výroku o trestu.

[30] Na tomto místě soud považuje za vhodné uvést, že polehčující okolnosti, kterých se naopak domáhal žalobce, nebylo možné uplatnit. V průběhu kontroly je v zásadě vždy kontrolována jen určitá část sortimentu. Kontrolní orgán poté může činit závěry jen ohledně zboží, které skutečně zkontroloval. Proto je možné porovnat počet vyhovujících a nevyhovujících výrobků, které byly fakticky zkontrolovány. Nelze však předjímat zda ostatní zboží, příp. i na jiných provozovnách, zákonné podmínky splňuje či nikoli. Rozhodně je tak potřeba odmítnout tezi žalobce, že čím více zboží nabízí a čím více má prodejen, tím to pro něj bude mít příznivější následky, pokud poruší právní předpisy. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem a smyslem zákona o ochraně spotřebitele. K obdobným závěrům dospěl inspektorát na str. 4 a 5 rozhodnutí a předmětnou odvolací námitkou se řádně zabýval žalovaný na str. 7 a 8 rozhodnutí.

[31] Je jistě pravda, že provedená namátková kontrola nemusí být vždy zcela objektivní, nicméně není v silách žádného kontrolního orgánu zkontrolovat veškeré zboží provozovatele sítě supermarketů. To ostatně ani není cílem zákonné úpravy a ani to pro kontrolu kvality nabízeného zboží není nezbytné. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačovala zjištění z kontrolních nákupů tak, jak je učinil inspektorát

[32] Skutečnost, že spotřebitelé postižení nesprávným účtováním mohou kdykoli uplatnit reklamaci a je jim vyplacen rozdíl, nelze považovat za polehčující okolnost. V takovém případě jde podle soudu o povinnost žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Podle soudu je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazatelná. Samotný požadavek spotřebitele na vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u pokladny, a proto si nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterým se snaží žalobce argumentovat, tak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. Jde o samotný charakter protiprávního jednání, nikoli o konkrétní skutková zjištění. Správní orgány nebyly povinny provádět dokazování ohledně žalobcova tzv. systému záruky vrácení peněz, a správně tak k uvedeným tvrzením žalobce nepřihlédly.

[33] Závěr správních orgánů u deliktu 1), že zjištěná přímá újma ve výši 124,90 Kč (67 Kč, 37,10 Kč, a 20,80 Kč) má charakter závažného pochybení, a jedná se tudíž o přítěžující okolnost, je logický a nevybočuje z mezí správního uvážení. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že otázku, zda určitá nesprávně účtovaná částka představuje přítěžující okolnost, je třeba hodnotit u každé posuzované věci individuálně, což také správní orgány v nyní projednávané věci učinily (viz str. 8 odst. 2 rozhodnutí žalovaného). Nebylo povinností správních orgánů stanovit minimální výši cenového rozdílu, na který by již nazíraly jako na přítěžující okolnost.

[34] Hrozba finanční újmy pro spotřebitele byla u deliktu 2) hodnocena k tíži žalobce s ohledem na konkrétní výši možného finančního poškození. U kontrolního nákupu činilo toto možné poškození 50 Kč. Soud neshledal, že by takto vymezená přítěžující okolnost vybočovala z mezí správního uvážení. Tato částka rozhodně není zanedbatelná. Nejednalo se ani o porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Rozdíl mezi cenou výrobku deklarovanou na regálu a cenou v pokladním systému je předpokladem pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Jakým způsobem a v jaké míře se tento rozdíl projeví, již však je možné hodnotit při určování výše pokuty. Stejně jako v přechozím případě nebylo povinností správních orgánů stanovit minimální výši cenového rozdílu, na který by již nazíraly jako na přítěžující okolnost.

[35] Jako další závažnou přítěžující okolnost u deliktu 2) inspektorát vyhodnotil, že k porušení povinností podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele došlo u 1,7 % kontrolovaných výrobků (u 4 z cca 230 výrobků). Žalovaný tuto úvahu korigoval s tím, že v tomto považuje delikt za méně závažný. Žalovaný přítěžující okolnost odůvodnil tak, že k porušení povinnosti došlo u více než jednoho výrobku (což by postačovalo pro naplnění skutkové podstaty), ale jednalo se o nikterak vysoký počet (viz str. 10 odst. 2 napadeného rozhodnutí). Po provedené úpravě odůvodnění lze úvahu správních orgánů považovat za logickou a nevybočující z mezí správního uvážení.

[36] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání dvou deliktů, přičemž trest byl uložen v souladu se zásadou absorpce podle sazby za závažnější delikt 1), u kterého újma spotřebiteli skutečně vznikla. Dominantním se stal tedy nejzávažnější delikt; sankční ohodnocení druhého deliktu se nesčítá, nicméně bylo možné jej posoudit jako přítěžující okolnosti. Zásada absorpce je jednou ze specifických zásad trestání souběhu, jejíž uplatnění je východiskem privilegovaného trestání souběhu. Principem této zásady je, že větší trest pohlcuje trest menší, tzn. s touto zásadou není pro pachatele spojen žádný negativní následek.

[37] Na tomto místě lze dodat, že posuzování závažnosti deliktu nelze chápat jako prostý součet přítěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako k celku. Jen na základě takového postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty. Odvolací orgán se pak v opravném řízení může odchýlit od hodnocení správního orgánu prvního stupně a například přisoudit zjištěným okolnostem jinou hodnotu při posuzování míry závažnosti deliktu. Žalovaný ve svém odůvodnění uvedl všechny kroky a logické úvahy, které jej vedly ke stanovení výše pokuty v konkrétní výši, včetně úvahy ohledně absorpce (viz str. 10 odst. 3 napadeného rozhodnutí).

[38] Žalobce především napadal způsob vyměření uložené pokuty. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[39] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo

správní orgán volně uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[40] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká kritéria byla vzata v úvahu a jak význam deliktu zvyšují či naopak snižují. Na tomto místě tak je možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užily podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily.

[41] Odkaz žalovaného na dříve uložené pokuty sloužil pro dokreslení situace, a sice že se žalobce předmětných deliktů dopustil opakovaně a že výše uložené sankce neodporuje dosavadní praxi a legitimnímu očekávání ze strany žalobce. Pro účely této argumentace nebylo rozhodné, zda tato řízení byla již pravomocně skončena. Žalobce ostatně netvrdil, že by se předmětných deliktů v minulosti nedopouštěl.

[42] Použité správní úvahy o výši pokuty nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu až do výše 5 000 000 Kč, má soud zato, že pokuta uložená zcela při spodní hranici zákonné sazby (ve výši 2,6 % této sazby) je přiměřená, v souladu se zásadou předvídatelnosti, odpovídající své preventivní i represivní funkci a rovněž plně odpovídající charakteru porušených povinností. (K přezkumu správního uvážení viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62.)

[43] Vzhledem k tomu soud neshledal důvodu, pro nějž by měl přistoupit k moderaci uložené sankce. K tomu lze dodat, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Tak tomu však v daném případě nebylo. Ostatně za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše není možno považovat pokutu uloženou ve výši 2,6 % zákonného rozpětí za situace, kdy sám fakt spáchání správního deliktu není mezi stranami sporný. (k přiměřenosti sankce rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62.)

V. Závěr a náklady řízení

[44] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu